

خداشناسی

صفات خدا

یکتائی او

* مفهوم صحیح بگانگی خدا

* ذات خدای عین هستی است

* بی نهایت در بی نهایت

بکی از محک های آزمایش ادیان صحیح و باطل معرفیهای است که از خدا و صفات خداوند می‌کنند، مخصوصاً بحث توحید یعنی « بگانگی خدا » میدان خوبی برای این آزمایش است مادر اینجا مفهوم صحیح « توحید » را طبق استدلالات مختلفی، تشریح نموده آنگاه باین موضوع رسیدگی می‌کنیم که کدامیک از مذاهب و ادیان کنونی جهان توحید خالص و خالی از هر گونه شرک را با آنمه باوریک بینی و موهکافیهای لازم بالام انسانیت عرضه داشته است .

نخستین بحث صفات ملیبی خداوند همین بحث توحید و بگانگی خدماست و همین بحث است که بر تگاه بزرگی برای بسیاری از پروردان ادیان مختلف شده، و مختصری غفلت و کوتاه نظری، آنرا بدده خطر نات شرک پرتاب ساخته است .

اول باید دیداً ینکه می‌گوییم « خداوند یکتاویگانه » است « یعنی چه مفهوم صحیح این جمله‌را در دست باید جستجو کرد : نخست اینکه : « هیچ‌گونه شبیه و نظیر و مانندی برای ذات می‌بایان خدا تصور نمی‌شود » دوم اینکه : « ذات خدا مرکب از جزئی نیست و هیچ‌گونه ترکیبی در ذات او اسکان ندارد » .

درست دو دو جمله بالا دقت کنید مفهوم صحیح توحید که ماضلاً بدنبال آن می‌رویم اینهاست. اما اینکه بعضی می‌گویند : « توحید یعنی خداوند یکی است و دو تا نیست » ممکن است برای افرادی که استعداد بیشتری برای درک صحیح توحید واقعی نداشته باشند

توحید محسوب شود ، ولی برای افراد فهمیده‌این عبارت قطعاً بوی شرک میدهد ازیراً این قسم توحید را که « توحید عددی » مینامند ، و خدارا یک فرد (نقطه مقابله دو فرد) معرفی میکنند؛ مستلزم اینست که خدارا یک مفهوم کلی تصویر کنیم که دارای یک فرد بیش نیست مثلاً بگوییم خورشید در آسمان یکی است و دو تائیست ، یعنی خورشید یک مفهوم کلی دارد که افراد متعددی برای آن متصور است ولی فلایات فرد بیشتر از آن در آسمان وجود ندارد ، اما متصور افراد دیگری هم برای آن ممکن است .

البته تصدیق میفرماید که اینگونه عقیده درباره ذات مقدس خداوند ، گمراهی و اشتباه معطن است و مفهوم صحیح توحید همان است که در بالا اشاره شده‌آن اینست که برای خداوند هیچگونه شبیه و نظیر و مانند متصور نیست ؛ ذات مقدس او هیچگونه جزء ترکیبی ندارد و از هر نظر یکانه است .

اکنون که این حقیقت را دانستیم باید دلائل توحید را بررسی کنیم . بطور کلی هلاوه بر استدلالات نقلی که بعداً بآنها اشاره خواهیم کرد از سه راه دیگر مامیتوانیم توحید خالص را ثابت کنیم :

۱- از راه فطرت

۲- از راه استدلالات فلسفی و کلامی

۳- از راه علوم تجربی

ولی برای درک این استدلالات قبل از توجه بدوم موضوع کمال ضرورت را دارد و بدون توجه با این دو موضوع بسیاری از بحثهای آینده ناقص و ناتمام خواهد ماند : نخست اینکه بدانیم : « ذات خداوندیں وجود و هستی است » دوم اینکه : خداوند وجودی است بی نهایت از هرجهت ». « نظور اصلی ما فلایات این دونکنه است .

ذات خدا عین هستی است

برای اثبات این حقیقت راه ساده‌ای دو پیش‌داریم ، ما از ادله وجود خدا این مطلب را دو یافته‌یم که تمام موجودات این جهان بهناور از وجود اوسرچشم کرفته و مخلوق هستی او هستند و هستی او مخلوق دیگری نیست یعنی هستی از وجود او می‌جوشد و بیارث دیگر هستی او از خود اوست ! . این مطلب را نیز تشریع کردیم که چگونه همه‌چیز در این جهان مخلوق و معلول هستند او . (مخلوق و معلول موجود دیگری نیست دقت کنید) این موضوع که هستی خداوند از خود اوست بیان می‌نماییم که ذات او « عین هستی »

و « هستی مطلق » است . بدلیل اینکه اگر هستی عین ذات او نباشد ، بلکه ذات او چیزی باشد که هستی بر آن عارض شده است تبعیجه اش این میشود که ذات او از « هستی و نیستی » هردو خالی است ، یعنی هستی و نیستی برای ذات او یکسان است و چون چنین است باید عامل دیگری هستی یا نیستی را باوبده و برای اینکه وجود بیدا کند باید هستی را از خارج از وجود خود دریافت دارد ، بدینه است در این صورت نیتواند هستی بخش عالم وجود و علت اولیه جهان خلقت بوده باشد ؟ بلکه او هم بنوی خود مغلول علت دیگری خواهد بود بعبارت دیگر چیزی که عین هستی وجود نیست حتماً وجود از دیگری است و چنین چیزی نیتواند خود بخود وجود داشته باشد بلکه باید از دیگری تحصیل وجود و هستی کند ، تنها وجود محض و هستی مطلق است که وجود از خود اوست و عین وجود است . بدنبال اینجا برای نزدیک ساختن مطلب بدنی یک مثال از محسوسات که هضم آن برای فکر ما از همه چیز آساتر است بزیم ، گرچه اینگونه مثال پادرباب شناسانی خدا که فوق این جهان است هر گر نیتواند حقیقت را بطور صحیح و کامل در ذهن مانرسیم کندا ماما برای نزدیک ساختن مطلب تا اندازه قابل استفاده است .

فرض کنید مانگاه باطاق خود درروز میکنیم می بینیم روشن است ، البته این همان اطاقی است که در شب تاریک بوده والان آفتاب تاییده و روشن شده است . پس اطاق ما از خود روشنی ندارد و از جای دگر کسب نور میکنند ؟ دنبال این سرشمه نور میرویم تا میرسم بچشم اخو رشیدی می بینیم که آن هم روشن است در عین حال ممکن است یک روز خاموش و تاریک شود (چنانکه پیش بینی میکنند) پس خورشیدهم روشنانی از خود ندارد و روشنی آن از جای دگر است ، روشنانی خورشید از کجاست ؟ از « نور » است . اما روشنانی « نور » از کجاست ؟ اینجاست که باید بگوییم از خود است ، نور عین روشنانی است و روشنانی عین ذات نود است .

خلاصه هستی مطلق عین ذات خدا است و ذات خدا عین هستی است (باز هم دقت کنید)

پی نهایت در بینهایت

اکنون که دانستیم ذات خدا عین هستی است باید بدانیم که یک هستی نامحدود ولايتناهی از جمیع جهات است ، زیرا نهایت ذات بمعنی ناقص بودن و ناقص بودن بمعنی آلوهه بودن بعد است .

میگوییم عمر ماء محدود است یعنی پایان دارد ، یعنی یک زندگی محدود و آنوده بعدم است ؛ تا حد سال مثلاهست و بعد از آن نیست . اگر عمر ما محدود نبود آلوهگی بعدم

هم نداشت.

وقتی دانستیم خداوند عین هستی است، و هستی مطلق هیچگونه مناسبی با «عدم و نیست» ندارد، بنابر این نتیجه میگیریم که ذات او هیچگونه محدودیت و هیچگونه آلودگی بعده ندارد.

بعادتر دیگر: ذات خدا از نظر علم، قدرت، ازلیت، ابدیت، حیات و بناء و ... از همه جهت نامتناهی است، زیرا این اوصاف همه بازگشت وجود و هستی میکنند، علم یکنوع هستی؛ قدرت یکنوع هستی است و همچنین. دو این صورت باید اعتراف کنیم ذاتی که عین هستی است و هیچگونه قیدی ندارد (البته هر قیدی دو برابر هستی چنین عدمی خواهد داشت) دارای تمام این کمالات بصورت نامحدود است و ذات اونامتناهی از جمیع جهات است.

یک بار دیگر این بحث را مطالعه فرمایید و در نیاله سخن رادو شماره آینده مطالعه خواهید فرمود.

دکتر سید محمد جزائری

از آبادان

نکته‌ای مربوط بهزار سال پیش

در کتاب توحید مفضل تقل شده که از امام صادق علیه السلام پرسیدند: «چرا زنگ آسمان آبی و برگ درختان سبز است؟»

فرمود: «بهترین زنگها برای چشم زنگ آبی آسمانی و سبز است و از همین لحاظ است که آنها یکه نور چشم یعنی دید آنها کم است مقداری آب در خمره‌های آبی پاسبر میریزند و با آنها دستور میدهند که مدت‌ها در آن خمره‌ها نظاره نمایند باشد که عیوب چششان بر طرف گردد».

امروز هم برای جلوگیری از نوشیدید آفتاب و برای دید بهتر چشم عینک استعمال میشود این عینکها باید بر زنگ طبیعت باشند یعنی آبی، سبز و دودی که باز هم قسمی از فنا بهمین زنگ است آیا این درک کوئی غیر از آنست که امام بزرگوار شیعیان در باسخ آن داشتند اهمیتی کرده است؟